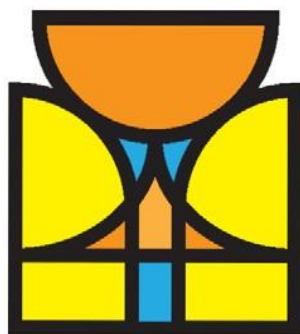

**Druhý Sbor
Českobratrské Církvě Evangelické
V Praze 3 – Žižkově**

2024

2

*Epištola Žižkovským
neděle 14. ledna 2024*

*Zaradoval jsem se, když mi řekli: Půjdeme do
Hospodinova domu!
(Ž 122,1)*

POZDRAV

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé, srdečně Vás zdravím z našeho žižkovského sboru. Přeji vám pokojný rok, odvahu čelit výzvám, které přinese, dostatek sil do veškerého vašeho konání. Ať vás Pán Bůh provází a žehná vám.

Těším se na setkání s Vámi.

Dnešní sbírka byla určena na Cestu Domů. Děkujeme za Vaši štědrost i za to, že pamatujete na náš sbor.

Program následujícího týdne:

V pondělí v 17:30h se sejde Tensing. V 19h se sejdou zástupci staršovstva.

V úterý v 16h se koná setkání zástupců seniorátního výboru, synodní rady a staršovstva sboru. Na programu je jednání ohledně plánované nástavby. V 18h se sejdou děti ke svému programu.

Ve středu v 9:30h se sejdou maminky s malými dětmi.

Ve 20:30h se koná biblická půlhodina online

Ve čtvrtek jste srdečně zváni na další Podvečer nad Biblií. Sejdeme se v 19h v presbyterně sboru.

Jsem Vám k dispozici pro osobní rozhovory, návštěvu, modlitbu, praktickou pomoc, stačí dát vědět mailem nebo telefonem.

Těším se na Vás, Vaše farářka Olga Mrázková

ČTENÍ: 1. Sam 3, 3-10 ; 19

³ Boží kahan ještě nezhasl a Samuel ležel v Hospodinově chrámě, kde byla Boží schrána. ⁴ Hospodin zavolal na Samuela. On odpověděl: "Tu jsem." ⁵ Běžel k Élímu a řekl: "Tu jsem, volal jsi mě." On však řekl: "Nevolal jsem, lehni si zase." Šel si tedy lehnout. ⁶ Ale Hospodin zavolal Samuela znovu. Samuel vstal, šel k Élímu a řekl: "Tu jsem, volal jsi mě." On však řekl: "Nevolal jsem, můj synu, lehni si zase." ⁷ Samuel ještě Hospodina neznal a Hospodinovo slovo mu ještě nebylo zjeveno. ⁸ A znovu, potřetí, zavolal Hospodin Samuela. On vstal, šel k Élímu a řekl: "Tu jsem, volal jsi mě." Tu Élí pochopil, že mládence volá Hospodin. ⁹ I řekl Élí Samuelovi: "Jdi si lehnout; jestliže tě zavolá, řekneš: Mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší." Samuel si tedy šel lehnout na své místo. ¹⁰ A Hospodin přišel, stanul a zavolal jako předtím: "Samueli, Samueli!" Samuel odpověděl: "Mluv, tvůj služebník slyší."

¹⁹ Tak Samuel vyrůstal a Hospodin byl s ním. Nedopustil, aby některé z jeho slov padlo na zem.

TEXT: Lk 2, 41-52

⁴¹ Každý rok chodívali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma. ⁴² Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. ⁴³ A když v těch dnech všechno vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli. ⁴⁴ Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými. ⁴⁵ Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě.

46 Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. 47 Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí. 48 Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: "Synu, co jsi nám udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali." 49 On jim řekl: "Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?" 50 Ale oni jeho slovu neporozuměli. 51 Pak se s nimi vrátil do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci. 52 A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.

KÁZÁNÍ:

Právě jsme přečetli příběh Lukášova evangelia, který volně navazuje na vyprávění o Ježíšově narození, které jsme četli o Vánocích. Vlastně je to jediný příběh týkající se Ježíšova dětství nebo dospívání, žádný jiný v bibli nenajdeme.

Na první pohled vypadá dost jednoduše. Takové to vyprávění o tom, jak někdo výjimečný projevils záblesk své výjimečnosti už v dětství. Podobných příběhů o slavných osobnostech by se nejspíš dalo najít hodně. A většinou není důvod proč jim nevěřit. Dá se celkem dobře předpokládat, že někdo výjimečný aspoň někdy projevís tu svou výjimečnost už v dětství. A později, až když už bude slavný, tak si na to jeho pamětníci vzpomenou. V tomto případě je to právě Ježíš, který projevils svou horlivost a nadání pro výklad Písma a

naslouchání Božímu slovu. Určitě je to zajímavé, ale zase nás to až tolik nepřekvapí, protože něco takového bychom nejspíš očekávali.

Stejně tak chápeme, že ten příběh, který toho na první pohled tak moc neříká, že ho evangelista Lukáš potřeboval, aby nějak překlenul tu dobu mezi Ježíšovým narozením (zanechali jsme ho posledně v plenkách zabaleného v jeslích) a najednou se objeví dospělý po boku Jana Křtitele (který také mezitím vyrostl.)

V ekumenickém překladu, v úvodním verši čteme: *Když mu bylo dvanáct let*

V původním textu žádné *mu* nebo *jemu* není. Je tam řečeno *O dvanáct let později*. Jako když ve filmu najednou běží titulek.

ii.

Ve skutečnosti toho ten příběh říká mnohem víc, než se na první pohled zdá. Záleží, z jaké perspektivy ho čteme.

Začněme třeba tím, co se nabízí jako první. –

Happyendem, kdy se ztracený syn najde v Chrámu mezi učenci a všechny tam oslňuje svou moudrostí.

Doslova tam čteme:

Po třech dnech jej našli v Chrámu, jak sedí mezi učiteli (učenci) naslouchá jim a vyptává se jich.

A všichni přítomní jsou z toho u vytržení.

Z čeho? Z toho jak naslouchá a klade otázky?

Ano.

Moudrost se přece nemusí projevovat tím, že všechny ostatní poučujeme nebo ubíjíme argumenty v diskusi. Moudrost se může projevit právě tím, že umíme naslouchat. A umíme se ptát. A to tady Ježíš dělá. A všichni okolo se diví. Protože k takové moudrosti, k tomu lidé většinou dorůstají až s léty. A někdo nedoroste nikdy. K čemu jsou všechny možné poznatky a znalosti, pokud si lidé nejsou schopni naslouchat?

iii.

Ale to už je, jak jsem řekla, happyend celého příběhu. Začíná to mnohem nenápadněji.

Začíná tím, že celá rodina, tedy minimálně Josef, Marie a Ježíš, putovali na Velikonoce do Jeruzaléma. Na svátek vysvobození z Egypta. A po Velikonocích se zase vraceli. Tak jako oni putovalo i mnoho dalších poutníků. Takže to, že se jejich dvanáctileté dítě nevrací s nimi, zjišťují rodiče až někdy večer po celodenní cestě. Do té doby si myslí, že jde někde ve předu s ostatní mládeží nebo s některými sousedy.

Proč by se jich ve dvanácti měl držet za ručičku. A to tehdy byli dvanáctiletí považováni za skoro dospělé. Jenže pak přijde čas noclehu a on nikde. A začne sháňka a pak panika.

Ano, teď se na ten příběh díváme očima rodičů. Očima rodičů, kteří bezmocně sledují, jak se jim jejich milované dítě ztrácí. Přeneseně. A v tomto okamžiku i

doslova. Nezbyvá než se s tím vyrovnávat a modlit se a tiše doufat, že se mu nestalo ani nestane nic zlého.

Nezbyvá než důvěřovat a čekat.

(Ale mohl aspoň něco říct...)

Pokud jste nějakou takovou situaci už zažívali, tak evangelista Lukáš nás všechny ujišťuje, že i ve svaté rodině to probíhalo podobně. A nejenom v tuto chvíli. O mnoho let později, když už bude Ježíš spolu s učedníky chodit po Galilei, učit a zvěstovat Boží království, jeho nejbližší rodina bude toho mínění, že by toho měl raději nechat a jít domů. A Ježíš jim odpoví, že si někdy se svými učedníky rozumí líp než s vlastní rodinou. A na konci, v Jeruzalémě, bude jeho matka už jen rezignovaně sledovat, co to dělá a co se mu stalo. Ale to bude až za dlouho.

I když: to, že se tady o Velikonocích a v Jeruzalémě, Ježíš na tři dny ztratí, ale pak ho zase najdou – nepřipomíná vám to něco? Nepřipomíná to ten příběh na konci evangelia?

iv.

Ale tady jsme teprve na začátku. Tady se něco podobného stane poprvé a „svatá rodina“ na to ještě vůbec není připravena. A propadá panice.

Nejdřív ho hledají mezi ostatními poutníky. Pak se vracejí den cesty do Jeruzaléma. Jenomže Jeruzalém je

tou dobou velkoměsto plné poutníků. Kde ho tam mají hledat?

Nakonec ho šťastně najdou v Chrámu. Aspoň fyzicky. Takže dobré. Ale myšlenkami už je evidentně doma jinde, i když tentokrát se s nimi ještě do Nazareta vrátí. Stejně to Marie nevydrží a vybalí na něho: *Dítě, cos nám to provedl? Bolestně jsme tě hledali.*

Výčitky. Tady se asi nejpíš také rozpoznáme.

Dítě! Ježíš už je mladík, ale pro Marii, jako matku, je to pořád její dítě.

A Ježíš ji odpoví jako správný dospívající. Něco napůl záhadného, jako že je tady přece v záležitostech svého otce. Tedy: něco, čemu oni jakožto rodičovská generace, nemůžou plně porozumět.

Připustit si, že naše děti vyrůstají za jiných podmínek, za jiných okolností, jejich myšlenková mapa je jiná, než ta naše, že nás v ledasčems předčili, někdy není snadné to vstřebat.

v.

A tím se dostáváme k poslední perspektivě, kterou nám příběh nabízí. Tedy k té Ježíšově.

Ježíš zatím ještě není ten vyhledávaný učitel, který uzdravuje, káže a zvěstuje.

Ježíš je zatím mladíkem, který se umí zajímavě ptát. A už to, jak se umí ptát a naslouchat odpovédím, prozrazuje určitou moudrost. Ale přece jenom se ptá a hledá si svou cestu. A začíná se osamostatňovat. A ono

to – z jeho pohledu – ani v té svaté rodině není úplně snadné.

Nechat děti osamostatnit a dospět není snadné. Pro dospívající ani pro rodiče. O tom ví každý z nás své. Od rodiče to žádá zřeknout se kontroly a plně důvěřovat. Dospívající musí jednoho dne opustit bezpečné rodičovské hnízdo a jako ptáče roztáhnout křídla a vylétnout, aby se mohl zase svobodně vrátit.

Pane, prosíme tě o lásku, porozumění, trpělivost a moudrost.

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,
prosíme tě za vztahy v rodinách, cvič nás v důvěře a trpělivosti.

Prosíme tě za vztahy na našich pracovištích, ve sboru, ve městě, v zemi, kde žijeme.

Uč nás si vzájemně naslouchat.

Ved' nás k mezináboženskému porozumění.

Myslíme na mládež, která se pere se svým dospíváním, stanovuje vnitřní hodnoty, hledá smysl života, bud' jim na blízku, prosíme.

Myslíme na ty, kterým ubývá sil, musejí se vyrovnávat s tím, že už něco nemohou, tak jako dřív.

Je to pro nás těžké opouštět a pouštět, nemít ve vlastních rukou.

Prosíme o důvěru, ať umíme v každé době očekávat pěkné časy.

Do tvých rukou vkládáme všechny nemocné, zraněné na těle i na duši, umírající, osamělé a zoufalé.

Prosíme, obdař náš svět pokojem.

POSLÁNÍ: Žd 12, 14-15

Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespaří Pána. Dbejte na to, ať nikdo nepromešká Boží milost; ať se nerozbují nějaký jedovatý kořen, který by nakazil mnohé.

POŽEHNÁNÍ: Nu 6, 24-26

*Ať Hospodin ti žehná
a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář
a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář
a obdaří tě pokojem.*

KONTAKTY

Druhý sbor ČCE v Praze 3 – Žižkově
Čajkovského 1639/10,
130 00 Praha 3

tel: 222 722 753, 739 244 619

E-mail: zizkov2@evangnet.cz

Web: <https://zizkov2.evangnet.cz>

farářka: Olga Mrázková, tel: 608 474 527,

E-mail: olimrazkova@seznam.cz

Úřední hodiny: po 17-19; jindy (po dohodě)

kurátorka: Eva Potměšilová, tel: 604 180 711,

E-mail: eva.potmesilova@seznam.cz

správa domů: Petr Klas, tel. 603 559 984

E-mail: domycajkov@seznam.cz

úřední hodiny: po: 8h-12h, 16h-18h; út, st a pá: 8h-9h;

čt: 8h-9h, 15h-19h

účetní: Michaela Bartošková

E-mail: michaela.zizkov2@seznam.cz

úřední hodiny: po: 16 h-19h

číslo účtu: 2700073883/2010